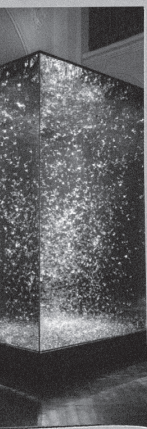
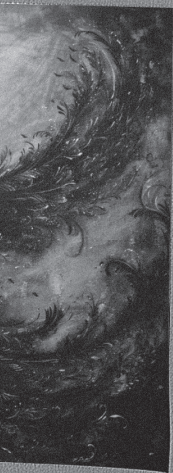

Druhé stanoviště

Loretánské náměstí

HÚ IS HÚ?

Tutáči stojí na plácku před
sochou prezidenta Beneše.
Rytmicky se pohupují,
přitom ukazují, kam si mají
diváci zhruba stoupnout.
A sborově opakují:

Lo-re-tán-ské ná-měs-tí
Lo-re-tán-ské ná-měs-tí
Lo-re-tán-ské ná-měs-tí
Tu! Ty! Tu! Ty!

Dobře, všichni už jsou tady. Někteří kolemjdoucí se zastavují a čekají, co bude dál. Sbor pěkně pumpuje.

Starší slečna ve veselém kostýmu jde dopředu. Dupne a sbor se zastaví. Ona si prohlédne publikum ze strany na stranu, kývne hlavou a povídá: „Když bylo Janu Blažejovi devět let, Santiniovi se přestěhovali na Pohořelec. Bydleli kousek odsud támhle nahoře v domě U Zlatého pluhu. Jeho bratr potom bydlel ještě kousek dál na Novém Světě, v domě U Zlatého žaludu.“

Neruda se šklebí: „Takže se museli dobře vyznat v místních příšernostech. Jo. Měli jsme vzteklého lva plus vlkodlaka, teď tady máme co? Ohnivého psa. Pohořeleckého, takže hezky hořlavého, nažhaveného, případně ohořelého, když to nevyjde. Když pohoří.“

„Protože my jsme tady s Maruškou něco jako hasiči,“ směje se Jan Blažej.

Neruda koulí očima: „Jen počkej. Ohnivý pes drží v ohnivě tlamě – co asi? Uříznutou hlavu. Čí asi? Toho černě oblečeného bezhlavého pána, který ho vede na řetězu! Proč asi?

Protože ten pes je duše jeho manželky. Uřízla mu hlavu, aby se zmocnila jeho bohatství. Ted' ho užívá i po smrti.“

„To je hrozné,“ chytá se za hlavu Maruška.

„A proč to dělá zrovna takhle?“ láme si hlavu Jan Blažej.

„Jasně, má to háček,“ kývá hlavou Neruda.

„Pán tušil, co je ženuška zač, a peníze schoval. Kdesi na Pohořelci. Ted' by potřeboval, aby je někdo našel. Ty, nebo já, nebo tady Mery, nebo vlastně kdokoliv, ovšem kromě ohnivého pejska. Jen tak se můžou pán a panička vysvobodit.“

„To je složité,“ kroutí hlavou Maruška.

„Čili ten bezhlavec ani tak nestraší,“ ťuká si na hlavu Jan Blažej, „jako spíš naznačuje, kde je poklad.“

Neruda se plácne do čela: „Jo. Všem kromě té obludy. Ale všem kromě něj to připadá jako strašení, což celou věc dělá ještě složitější. Chacha. S prachama to nebývá jednoduchý. To je aspoň kletbička, co? Zakletba, prokletba...“

„Pěkný horor, Nerudo,“ vzpamatovává se Maruška. „Ještě že tu zase máme něco mimořádně pozitivního,“ ukáže směrem po ulici dolů, „Loretu!“

Všichni se otočí k Loretě a zase zpátky.

Maruška se rozplývá: „Nádheru se slavnou zvonkohrou. Žádný obyčejný kostel. Mariánský

kostel, takže tak trochu můj. A žádný obyčejný mariánský kostel, říká se tomu přímo *svatá chýše*. Aby bylo jasné, o jakou jde neobyčejnost. Svatá chýše Panny Marie Andělské.“

„Tak tomu já říkám sebepropagace,“ durdí se Neruda a valí oči na diváky. „Počkejte v Nerudovce!“

Všichni se smějí, ale on se jen tak nedá: „K té zvonkohře se samozřejmě váže pochmurný příběh o penízkách a mrtvých

dětech. Mnoha mrtvých dětech, spóóustě mrtvých dětí...”

„Nech toho,“ nedá se Maruška, „to si případní zájemci zjistí sami. Teď ale...”

„Panenkomarijá, vždyť tady naproti v Černínském paláci, megapaláci, chacha, přímo na ministerstvu zahraničí, straší mimořádně negativní pyšná hraběnka s hořícíma botama...”

„Nech toho!”

„... které si zvrhlá ženština nechala udělat natruc z chleba, slyšíte dobře, z chleba v době největšího hladomoru. Mordyjé. Tomu já říkám po čertech nesvatá chýše!”

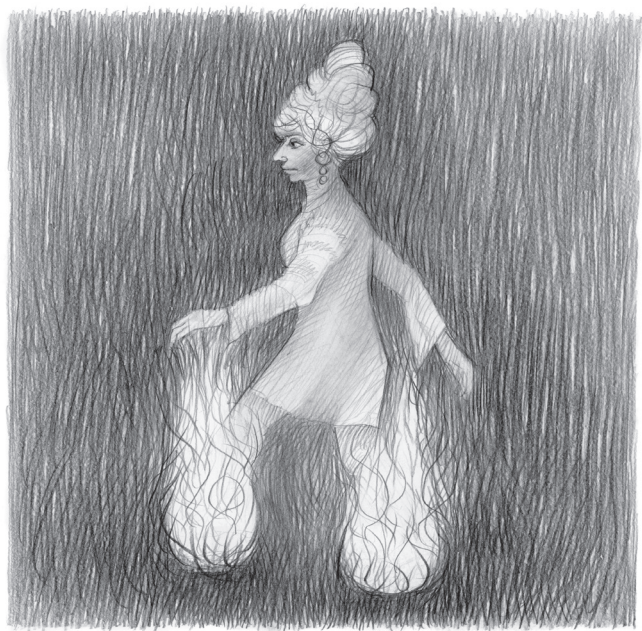
„A dost. Tohle jsme si nedomluvili. Mlč. Až do Nerudovky.”

Marie je najednou úplně vážná. Zavře oči. Pomalu zvedá ruce. Někdo v publiku se začne smát, ale brzo přestane. Neruda mlčí.

A ona pomalu, pomaličku jakoby kouzlí rukama, pažemi, hlavou, celým tělem.

Po chvíli řekne Jan Blažej skoro šeptem, ale tak, že to slyší i zvědaví turisté s püllitry piva nahoře před Černým volem: „Královna nebe. Paní všech svatých.”

Maruška je prostě dokonalá, takže když se v jednom magickém gestu zastaví a dál už nepokračuje, někdo nesměle zatleská. Ostatní se přidávají. Jan Blažej za chvíli s úsměvem volá: „Naše Mery!”

A ona už je zase normální.

Tutáci začnou tlumeně, ale výrazně odříkávat:

Lo-re-tán-ské ná-měs-tí...

Jan Blažej do toho zvýšeným hlasem vyvolává:

„Dámy a pánové, naši milí, známí i neznámí!

Je čas uvítat dvojího ducha dvou stavitelů

Lorety a zároveň dvou mých nejskvělejších

konkurentů, otce a syna, Kryštofa a Kiliána

Ignáce – Dienzenhoferových. Ano, ano,